

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 514/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vajdom, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 CoP 9/2016 zo 7. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2016 faxom a 2. júna 2016 poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 CoP 9/2016 zo 7. marca 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 4 P 152/2015-15 z 15. januára 2016 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zveril maloletú [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletá“), do osobnej starostlivosti [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] – matky maloletej, a sťažovateľovi – otcovi maloletej – uložil povinnosť platiť na jej výživu sumu 30 € mesačne do 15. dňa v mesiaci vopred matke maloletej do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením zo 7. marca 2016 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti rozsiahlo poukazuje na judikatúru ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Českej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ďalšiu judikatúru všeobecných súdov. Následne uvádza takúto argumentáciu:

„Odôvodnenie uznesenia Krajského súdu Žilina nespĺňa tieto ústavné požiadavky a preto je toto uznesenie nepreskúmateľné. Krajský súd v Žiline sa vôbec nevysporiadal s mojimi námietkami prednesenými v prvostupňovom a v odvolacom konaní. Odôvodnenie tohto rozhodnutia je nepresvedčivé, arbitrárne a nezaručuje požiadavku ústavnosti súdneho rozhodnutia. Toto odôvodnenie nevyvracia a nepochybňuje všetky moje argumenty uvedené v mojom odvolaní zo dňa 5. 2. 2016 proti uznesenie Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4 P 152/2015-15 zo dňa 15. 1. 2016 a navodzuje charakter svojvôle pri rozhodovaní...“

Z odôvodnenia uznesenia odporcu je zrejmé, že sa vôbec nezaoberal dôsledkami vydaného predbežného opatrenia na mňa, sťažovateľa.

Podľa § 75 ods. 2 prvá veta OSP, návrh má okrem náležitostí podľa § 79 ods. 1 obsahovať opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia, uvedenie podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a odôvodnenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy... Matka maloletej tieto skutočnosti vo svojom návrhu neuviedla. Vo svojom návrhu uviedla zjavne nepravdivé skutočnosti, ktoré nie sú preukázané žiadnymi hodnovernými dôkazmi. To znamená,

že matka maloletej neosvedčila zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia a okolnosti pre nariadenie predbežného opatrenia a napriek tomu bolo bezdôvodne nariadené predbežné opatrenie...

V konaní o nariadenie predbežného opatrenia všeobecné súdy rozhodujú spravidla bez vyjadrenia ostatných účastníkov konania k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a tento návrh sa im doručuje až spolu s uznesením ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. V odvolacom konaní už odporca mal k dispozícii aj moje stanovisko zo dňa 19. 1. 2016 a moje odvolanie zo dňa 5. 2. 2016. Zásady riadneho a spravodlivého procesu vyžadujú, aby na moje námietky a mnou osvedčené okolnosti vzťahujúce sa na vec zaujal odôvodnené stanovisko. Odporca to riadne neurobil, pretože s mojimi námietkami sa ústavne akceptovateľným spôsobom nevysporiadal a svoje rozhodnutie riadne neodvodnil. Konanie a rozhodovanie odporcu bolo jednostranné, pretože odporca nevyhodnotil podstatné listinné doklady týkajúce sa veci. Odporca neodôvodnil ani vplyv mojich námietok na okolnosti ktoré osvedčovali podmienky dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„Základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 CoP/9/2016 zo dňa 7. 3. 2016 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 CoP/9/2016 zo dňa 7. 3. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi... sa priznávajú trovy tohto konania v sume 303,16 EUR, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť sťažovateľovi... na účet advokáta... do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podla  25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorsich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) každý navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého navrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedene v  25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalsie konanie. Podla tohto ustanovená navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú náležitosti predpisane zákonom, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, navrhy podane oneskorene, ako aj navrhy zjavne neopodstatnené moze ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ked namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dojst k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to bud pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený navrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na dalsie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podla konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému vseobecnych súdov, ale podla l. 124 ústavy je nezávislým sudnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatnovani tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posudenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým

prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd napadnutým uznesením zo 7. marca 2016 rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 15. januára 2016 o nariadení predbežného opatrenia tak, že toto uznesenie potvrdil ako vecne správne. V napadnutom uznesení krajský súd poukázal na uznesenie okresného súdu, na odvolaciu argumentáciu sťažovateľa smerujúcu proti nariadenému predbežnému opatreniu, na stanoviská matky maloletej a tiež kolízneho opatrovníka a ďalej uviedol:

„... odvolací súd v konaní skúmal naplnenie jednotlivých podmienok nariadenia predbežného opatrenia a oboznámil sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, opravným prostriedkom otca, ako aj obsahom celého spisového materiálu, (vrátane pripojeného spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4 P/20/2014, ktorý je jeho súčasťou), dospel k záveru, že odvolanie otca maloletého dieťaťa nie je dôvodné.

Primárne odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie v konaní o vydanie predbežného opatrenia nie je dokazovaním v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní. To je pojmovo vylúčené. Toto dokazovanie preto teória práva označuje ako osvedčovanie. Na rozdiel od dokazovania, osvedčovanie znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, Pri ich zisťovaní súd neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takéhoto postupu je to, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia ako nanajvýš pravdepodobné. Aj v tomto konaní sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 120 ods. 1 O. s. p.), pričom súd je povinný s nimi

postupovať v úzkej súčinnosti. Všetky zásady dokazovania platné v civilnom procese sa však nemôžu uplatniť v celej šírke s ohľadom na potrebu poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany práv, ktoré majú byť predmetom vydaného predbežného opatrenia.

Z charakteru predbežného opatrenia vyplýva, že nariadenie predbežného opatrenia je podľa zákonných predpokladov prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí a osvedčí, že sú tu právne vzťahy medzi účastníkmi a tieto právne vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu. Zároveň sa v právnych vzťahoch medzi účastníkmi nesmie vytvoriť nenávratný stav a nesmie sa neprimeraným spôsobom zasahovať do právnych vzťahov medzi účastníkmi...

V konaní o určenie výživného na maloleté dieťa môže súd uložiť otcovi, aby platil výživné v nevyhnutnej miere. Toto opatrenie môže nariadiť aj bez návrhu, pretože sa jedná o konanie vo veci starostlivosti o maloletých (§ 81 ods. 1 O. s. p.). Predbežné opatrenie môže súd nariadiť, ak má osvedčené, že otec si voči maloletému dieťaťu neplní vyživovaciu povinnosť.

Okrem osvedčenia, že otec maloletého si vyživovaciu povinnosť voči svojmu dieťaťu neplní, pre rozhodnutie podľa § 76 ods. 1 písm. a) O. s. p. sa vyžaduje aj osvedčenie schopností a možností povinného platiť výživné. Treba zdôrazniť, že rozsah výživného v predbežnom opatrení sa zásadne odlišuje od jeho rozsahu v konečnom rozhodnutí, okrem prípadu, ak nevyhnutná miera je súčasne limitom schopností a možností povinného. Výrok predbežného opatrenia nepredurčuje obsah meritórneho rozhodnutia, výživné v nevyhnutnej miere je určené len na uspokojovanie základných životných potrieb oprávneného a nie je rozhodujúce, že povinný je schopný platiť aj vyššie sumy výživného.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dňa 18. 12. 2015 podala matka prostredníctvom svojho zástupcu na Okresnom súde Námestovo návrh na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas do rozvodu, v ktorom sa domáhala zverenia maloletej na čas do jej osobnej starostlivosti a určenia výživného na maloleté dieťa vo výške 200,00 Eur mesačne súčinnosťou od 01. 12. 2015. Súčasťou tohto návrhu bol aj návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa matka domáhala, aby súd dočasne zveril maloletú [REDAKOVANÉ] do jej osobnej starostlivosti a súčasne aby uložil otcovi maloletej [REDAKOVANÉ] povinnosť platiť na jej výživu sumu 30,00 Eur, vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Uviedla v ňom, že manželstvo rodičov maloletého dieťaťa bolo uzavreté dňa [REDAKOVANÉ]. Z tohto

manželstva sa im narodila dňa [REDACTED] dcéra [REDACTED]. Matka podala návrh na začatie konania v tejto veci z dôvodu, že s otcom maloletej od 10. 09. 2015 nežijú v spoločnej domácnosti. Od toho času jej otec prispieva na výživu maloletej [REDACTED] len nepravidelne naturálnou formou (nákupom potravín a plienok v hodnote 120,00 Eur). Finančne však matke na výživu maloletej dcéry neprispieva a odmieta tak robiť aj do budúcnosti. S poukazom na ust. § 62 ods. a 3 Zákona o rodine je teda dôvod, aby boli dočasne upravené pomery účastníkov a aby otec platil predbežne výživné na maloletú [REDACTED] vo výške 30,00 Eur mesačne až do meritórneho rozhodnutia súdu o výživnom. Matka tiež uviedla, že aktuálne je na rodičovskej dovolenke a výška jej príjmu predstavuje rodičovský príspevok vo výške 203,20 Eur mesačne a prídavku na dieťa vo výške 23,52 Eur mesačne. Inými príjmami nedisponuje. Otec je študentom externého štúdia no privyrába si predajom poľnohospodárskej techniky z [REDACTED] a jeho príjem predstavuje sumu 1.500,00 Eur mesačne.

Odvolačný súd zdôrazňuje, že v konaní o určenie výživného na maloleté dieťa prislúcha súdu oprávnenie rozhodnúť o nariadení predbežného opatrenia, ktorým je uložená povinnosť platiť výživné, a to aj bez návrhu (§ 81 ods. 1 O. s. p.). V danom prípade nebol preto potrebný postup na odstránenie väd návrhu, tak ako to namietal otec vo svojom opravnom prostriedku, čo vyplýva z ust. § 75 ods. 3 O. s. p.

Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový súd postupoval správne, keď v súlade s citovanou právnou úpravou vydal predbežné opatrenie, ktorým uložil otcovi platiť výživné na maloletú v nevyhnutnej miere. Pokiaľ aj otec zaplatil matke výživné na maloletú dcéru určené napadnutým uznesením, učinil tak až po vydaní napadnutého uznesenia. Z obsahu spisu vyplýva, že od 10. 09. 2016 (10. 09. 2015, pozn.) matke neprispieval pravidelne na výživu maloletej [REDACTED] čo zakladá dôvodnosť nariadenia predbežného opatrenia súdom podľa § 76 ods. 1 písm. a) O. s. p...

V prípade, že súd rozhoduje predbežným opatrením o povinnosti otca platiť výživné na dieťa v nevyhnutnej miere až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, tomuto výroku musí nutne predchádzať výrok o dočasnom zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky. Keďže rodičia maloletej od 10. 09. 2015 nežijú v spoločnej domácnosti a otec si od tohto času dobrovoľne neplnil pravidelnú výživovú povinnosť voči svojmu maloletému dieťaťu, odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom dospel k záveru, že matka

maloletej dostatočne osvedčila okolnosti potrebné pre nariadenie predbežného opatrenia v prejednávanej veci, aby tak predišla ohrozeniu práv svojej dcéry.

Pokiaľ prvostupňový súd rozhodoval o návrhu matky na vydanie predbežného opatrenia nebol dôvod, aby upravoval styk otca s maloletou, keďže v konaní neboli doposiaľ zo strany otca osvedčené žiadne okolnosti pre takýto postup súdu, a to ani v štádiu odvolacieho konania.

Ak aj okresný súd v tejto veci rozhodol po uplynutí zákonnej 7-dňovej lehoty uvedenej v § 75 ods. 5 vety prvej O. s. p., táto vada konania nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd v súlade s ust. § 212 ods. 3 O. s. p. na ňu neprihliadal.

K ďalšej námietke otca odvolací súd uvádza, že v zmysle ust. § 75 ods. 8 O. s. p. o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Prvostupňový súd preto nebol povinný pred svojím rozhodnutím doručiť otcovi návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že napadnuté uznesenie okresný súd vydal dňa 15. 01. 2016 a svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 75 ods. 9 O. s. p. odoslal do troch dní od jeho nariadenia (18. 01. 2016).

Rovnako námietka odvolateľa o absencii odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je dôvodná. Z ust. § 76 ods. 4 O. s. p. totiž jednoznačne vyplýva, že ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovuje a stotožňuje sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

Ani odvolacia námietka otca o tom, že napadnuté uznesenie nie je doposiaľ vykonateľné, nie je dôvodná. Uznesenie o predbežnom opatrení bolo totiž doručené zástupcovi matky, zástupcovi otca i kolíznemu opatrovníkovi maloletého dieťaťa. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že otec v súlade s ust. § 24 O. s. p. dňa 09. 01. 2016 splnomocnil na zastupovanie v tomto konaní advokáta [REDAKOVANÉ]. Okresný súd pri doručovaní napadnutého uznesenia postupoval podľa ust. § 49 ods. 1 vety prvej O. s. p., z ktorého vyplýva, že ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia nie je

uznesením, ktoré má na mysli ust. § 49 ods. 1 vety druhej O. s. p. Doručenie písomnosti účastníkovi a súčasne jeho zástupcovi, bude v konaní aktuálne len vtedy, keď má účastník v konaní niečo osobne vykonať (napr. osobne sa zúčastniť na ohliadke, ustanoviť sa k znalcovi a pod.), čo nie je prípad prejednávanej veci. V danom prípade preto nebolo potrebné duplicitne doručovať napadnuté uznesenie otcovi maloletej, (a teda napadnuté uznesenie je vykonateľné - vid' § 171 O. s. p.).

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že ďalšia argumentácia odvolateľa uvedená v jeho opravnom prostriedku bude predmetom dokazovania v konaní vo veci samej, keďže táto presahuje zákonný rámec pre osvedčovanie súdu za účelom rozhodovania o návrhu na vydanie predbežného opatrenia.“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj uznesenie okresného súdu č. k. 4 P 152/2015-15 z 15. januára 2016. Okresný súd v predmetnom uznesení poukázal na obsah návrhu matky maloletej, pričom uviedol:

„Matka maloletej návrhom podaným súdu dňa 18. 12. 2015 žiadala, aby súd vydal predbežné opatrenie, ktorým by zveril maloletú [REDAKOVANÉ] do jej osobnej starostlivosti a otcovi aby uložil povinnosť platiť na výživu maloletej mesačne sumou 30,- Eur až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Návrh odôvodnila tým, že manželstvo s otcom maloletej uzavrela dna 22. 06. 2013 s tým, že za trvania manželstva sa narodila maloletá [REDAKOVANÉ]. Od 10. 09. 2015 matka s otcom nežijú v spoločnej domácnosti a otec prispel na výživu maloletej naturálnou formou, nákupom plienok a potravín vo výške 120,- Eur. Finančne na výživu maloletej

odmieta prispievať. Uviedla, že jej jediným príjmom je rodičovský príspevok vo výške 203,20 Eur mesačne a prídavky na maloletú vo výške 23,52 Eur. Inými príjmami nedisponuje. Otec maloletej je externým študentom a privyrába si predajom poľnohospodárskej techniky z [REDAKOVANÉ] pričom výška jeho príjmu je cca 1.500,- Eur mesačne.“

Okresný súd následne poukázal na § 74 ods. 1 a 2, § 76 ods. 1 písm. b) a § 102 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a tiež na účel predbežného opatrenia a uviedol tieto právne závery:

„Na základe vykonaného dokazovania spočívajúceho v oboznámení sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, súd dospel k záveru, že v danom štádiu je návrh na vydanie predbežného opatrenia dôvodný. Súd je toho názoru, že nevydaním predbežného opatrenia, ktorým súd určí dočasne povinnosť otca platiť výživné v nevyhnutnej miere by ohrozilo maloleté dieťa, nakoľko príjem matky postačuje akurát na zabezpečenie tých najzákladnejších potrieb maloletej. Rovnako je toho názoru, že vzhľadom na to, že rodičia maloletej nežijú v spoločnej domácnosti a starostlivosť o maloletú zabezpečuje jej matka, je potrebné rozhodnúť aj o dočasnom zverení maloletej do osobnej starostlivosti matky.“

Ústavný súd zastáva názor, že argumentáciu krajského súdu v napadnutom uznesení zo 7. marca 2016 v spojení s argumentáciou okresného súdu v uznesení z 15. januára 2016 možno považovať za dostatočnú a akceptovateľnú. Právne závery krajského súdu v spojení s právnymi závermi okresného súdu nie sú nelogické alebo vnútorne rozporné, rešpektujú zmysel a účel príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a ako celok nie sú arbitrárne. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu z 15. januára 2016 poskytuje dostatočný podklad na jeho výrok, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia. Nemožno teda dospieť k záveru, podľa ktorého by napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu malo byť arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, že sťažovateľ je iného názoru. Jeho odlišný právny názor totiž nemôže sám osebe bez ďalšieho zakladať porušenie práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Argumentácia sťažovateľa v sťažnosti je v zásade totožná s jeho odvolacou

argumentáciou, pričom krajský súd sa relevantne a dostatočne vysporiadal s týmito námietkami v napadnutom uznesení, preto napadnuté uznesenie krajského súdu nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne. Námietky sťažovateľa vyjadrujú len jeho odlišný právny názor vo vzťahu k nariadenému predbežnému opatreniu, ústavný súd však v argumentácii sťažovateľa neidentifikoval ústavne relevantný rozsah.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu zo 7. marca 2016. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2016